

**Φασουλής και Περικλήτος,
δ καθένας νέτος σμέτος.**

Φ. Ζήτω του Κώχ, βρέ Περικλή...
 Π. 'Αφού τὸ θέλεις ζήτω...
 Φ. Βλέπω και σὺ πὼς τοὺς καλοὺς ἀρχίζεις νὰ τιμᾷς,
 κ' εἶναι πολὺ νὰ τιμηθῇ ὁ Κώχ και ἀπὸ μᾶς.
 Π. 'Ακοῦς ὁ ἀφιλότιμοι!
 Φ. Μορὲ μαγάλου ποῦ τῶχει!
 Π. Γονάτισε μπροστὰ 'ὄντον Κώχ και κἀθισε' στὴν κώχη,
 κ' ἂν φθισικὸς πρὸς τὸ παρὸν δὲν φαίνεσαι πὼς εἶσαι,
 τὸ χρυσοκίτρινον ὕδρον 'στὰ κῶκαλά σου χύσει.
 Φ. Ζήτω του Κώχ, βρέ Περικλή... 'στ' ἀνάθεμα ἡ φθίσις...
 τώρα δὲν εἶναι κίνδυνος τὰ κῶλα σου ν' ἀφήσης...
 τώρα θὰ στέκουν ἀδεγανὰ τοῦ Κάρωνος τὰκῆνια,
 πᾶνε τὰ βακτηρίδια και ἄλα τὰ φυμάτια...
 ὁ Κώχ με τὸ κεφάλι του τὰ στέλλει ἐκεῖ πέρα,
 ποῦ ἤλιος ψήνει τὸ ψωμί και νύκτα και ἡμέρα.
 Π. Ζήτω του Κώχ του Γερμανοῦ!.. χαρὰ 'στὴν οἰκουμένην!
 ἀθανασία, Φασουλῆ, τὸν ἀνθρώπον προσιμένει,
 ὁ δὲ θεὸς 'Ασκληπιδὸς περὶ χαρῆς και χόρας,
 και με τὰ δῶδ τὰγόρια του και με τῆς τρεῖς τὸν κόρας
 ἀθανασίας φράμακον σκορπῆ ἔδω κ' ἔκει
 σ' ἄσους φοροῦν και δὲν φοροῦν μεταξοῦν τὸ βρακί.
 Φ. Εἶοι, εἰάν, 'Ασκληπιδί!.. ὁ φράμακον σωτηριωῶν...
 κυττάω τὸν Μαχάσωνα κοντὰ 'ὄντον Ποδαλεῖριον...
 μὰ νὰ! και ἡ Πανάκεια κοντὰ 'στὴν 'Ιασοῦ...
 οὐ ποῖόν αἰῶνα, Περικλή, ἐφθάσαμε χρυσό!
 Π. Βοὲ τεινὰ τοῦτα, Φασουλῆ!.. τὸ θάυμα μᾶς ἐφάνη!..
 βάλε γελῶν, 'Ασκληπιδί, τὸ ἄφρινον στεφάνι,
 και τὸ ραβδί σου σήμασε κ' ἀθανασίαν ἄδωε,
 κ' ἀπὸ Δοκτόρων συνταγὰς τὰ χρήματα μας σῶσε.
 Φ. Σὲ τί καιροὺς ἐφθάσαμε!.. κανεὶ δὲν τὰ κορδόνει,
 και ἡ ζωὴ τετνόνεται και πᾶσι ἂν Κορδόνι.
 Τί τυχερὸς ὁ Θεοδορῆς!.. φροῦ!.. φροῦ!.. μὴ τὸν βασκάνω!..
 ἐσίσαιμα με τὰγαθὰ δὲν ἔξω τι νὰ κάνω.
 Μὰ τί καλά ποῦ ἔπεσαν τοῦ 'Αγγιλου τὰ φροκάλαι!..
 εἰς τὸν καιρὸ τοῦ Θεοδορῆ τυχαῖνον πάλιν ἄλα,
 ἡ Κρήτη, τὰ θεωρακωτὰ, ἡ μανθ' Ἐκκλησία,
 τὸ χρυσοκίτρινον ὕδρον, ζωὴ κ' ἀθανασία.
 Μὲς 'στὴ 'λιμκάβα 'ἐνοίσιασε τὰ πόδια μου 'εἰπλόνω,
 δισβαίνον γίρω οἱ γιαιοὶ κ' ἐγὼ τὸν φασκελόνω.
 'Ὅρε, τοὺς λέγω, Δόκτορες, ποῦ τόσα μᾶς ἐψάλατε,
 μονάχου με τὰ χέρια σας τὰ μάτια σας ἐβγάλατε...

'Ὅρε, κοντοί, σχολαστικοί, σανίδες, τάρβλαις, πάγκου...
 εἰς τὰ καλά καθοῦμενα χωρὶς καμμὴν ἀνάγκη
 τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς εἰς ἄλους μας ἐμάθατε
 και τώρα βλέπετε και σεις πὼς Χριστικὴ τὴν 'πάθατε,
 και χᾶσκετε σὺν χάρηδες με τὰ πολλὰ σας φῶτα,
 και μέσα 'στὰ πλεμῶνια μας δὲν βρίζετε σὺν πρώτα
 μητ' ἕνα βακτηρίδιον, μηδὲ σπηλγῆς και γούβας,
 και τώρα ἔνιετε κοιλιὰς, και τώρα τρώτε βροῦβας.
 Μορὲ κεφάλια μὴ φορὰ!.. μορὲ θεογνωσία!..
 ἀθανασίαν θέλετε!.. ὄρε ἀθανασία.
 Κανεὶς σακάνης κ' ἀρρωστος κοντὰ σας πᾶ δὲν τῶχει,
 κανένας πᾶ δὲν σὰς ψηφᾷ κ' ἀνάγκη δὲν σὰς ἔχει,
 ἄς παύσ' ἡ 'Ἐσχότης σας νὰ παρακοροῦσεται,
 καθένας τώρα ἐμπορεῖ μονάχου νὰ γιαιοῦσεται
 και νὰ σπῆκῃ τὸν γατὸν 'στὴ ῥαχὴ του τὸν κερῖββατον
 και ν' ἀνεβῆναι φτερωτὸς εἰς ὕψος δυσανάβατον.
 "Ἔξω, γιαιοῦ!.. σὰς κινηθῆ κ' ὁ Τράκας με τὴν κλάρα,
 θὰ κάνετε τὰ μάτια σας γαιρὰ γιὰ πεντάρη,
 και οὔτε προίκες ὄπως πρὶν ἐλιπίετε νὰ πάρετε
 και κἀθε νύφη τραντακτὴ ἄδικου τὴν φερμάρετε.
 Π. Σὰς κλαῖω, 'Ἐσχότατοι!.. σὰς ἐπαγε τὸ φίδι.
 Φ. Σὲ κλαῖω, Καρομήτσα μου, Μακκὰ και 'Ὀρφανίδη.
 Π. Σὲ κλαῖω, Πύρα, Γούζαρη, Μπαλρόδ, Βιχρόδ, Τριάντη
 Πρωτόπουλε, Ροσῆιμης, και Καλλιῶντζῆ γαλάντη,
 Ζωχίε, Μαγγίνα, Δισοπε, Καμάνη, Κατσαρά,
 Παστῆ, Χατζῆσκε, Κόνσολα, Χασιώτη φουσαρά,
 Τζίννη, Καθερινόπουλε, 'Ορλάνδε, Δεληγιάννη,
 Λιμπροῖτη, Λάμπρο, Μάκκενι, Φρονόστα και Γαλβάνη.
 Φ. Σὲ κλαῖω, Ἀφεντούλη μου, και σένα, 'Οριγιάνη!..
 ἐνώπιόν σας ὄπως πρὶν δὲν κλίνομεν τὸ γόνυ.
 Π. Σὲ κλαῖω, Καλικούνη μου, Μηνιάτη, Βεντζέλο,
 'Αναγνωστάκη τρομερὸ, λαπαροῦτος Μπέλλο,
 ἄλλοῖμονον 'στοὺς Δόκτορας αὐτῆς τῆς ὕψηλου,
 και 'ὄντον 'Αλεξανδρόγιαννο και εἰς τὸν Δελαπόττα...
 εἰς τὸ ἔξῃ τους κλεινεται ἡ μὴ κ' ἡ ἄλλη πόρτα,
 δὲν ἔχει πᾶ ὑπόληψι, δὲν ἔχει πᾶ παρῶδες,
 και ἀπὸ μᾶς χειρότεροι θὰ γίνουον φουκαρῶδες,
 κ' ἂν ἀθανάτους τοὺς θνητοὺς κ' ἑμᾶς τοὺς δῶ ἀφήσουν
 ἐκείνοι δὲμος βέβαια τῆς πεινας θὰ ψοφήσουν.
 'Εμεῖς ἐσυνειθισαμε ὡς τώρα νὰ πεθαίνομαί,
 χωρὶς ποτὲ μας τὸ γιαι καθόλου νὰ μαθαίνομαί,

Ο Φασουλής ο παστρικός εκ μέρους των Έλλήνων
ἀναχωρεί ως φθισικός διά τὸ Βερολίνον.

καὶ δλοι μας, πηγαίναμε σὸν τούς στραβούς 'στὸν Ἄδη,
ἀλλ' ἀνοίξαν τὰ μάτια μας 'στὸ τέλος οἱ σκαρτάδοι,
καὶ τώρα βάλε φάγαη κι' ἄλλο μαϊντανό,
μέσα 'στὸν Ἰπποκράτη τῶν και μες 'στὸν Γαλήνῳ.
Π. Ζήτω τοῦ Κώχ, βρε Φασουλῆ!

Φ. Ἔβριβα του και πάλιν...
θὰ 'δῃς εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀνατροπὴν μεγάλην...
Καθένας ροδοκόκκινος θὰ τριγωνῆ 'στῆς στρατάς,
καθόλου δὲν θὰ ψάλλονται ἢ φθισικαῖς Τραβιάταις,
ἂν ἔγινε δ' ἢ φύσις σου πόλῳ ρομαντικῇ
καὶ θέλῃς ἢ σκωροδόπιστη νὰ εἶναι φθισικῇ,
δὲν θὰ 'μπορῆς, βρε Περικλῆ, νὰ εὐχῆς μίαν μόνον
δεξιὰν φυματίωσιν νὰ ἔχη τῶν πνευμόνων
ἂν δὲ κανένας ποιητῆς ἐκ τῶν δραματικῶν
μὰς βγάλῃ κάποιον ἥρωα ἄλιγον φθισικόν,
θ' ἀκούσης μὲ συμφυρίγματα ὁ κόσμος ν' ἀλαλάξῃ
κι' ἀπάνω του μαξιλαριαῖς θὰ πέφτουν σὸν χαλάζι,
κι' ἂν προτιμῆς ἐκ φθισίως τὰ καλά νὰ ντύξῃς
καὶ σὸν ψυχὴ ποιητικῇ 'στὰ ὕψη νὰ πετάξῃς.

θὰ σοῦ φωνάξῃ ἔξωφρα ὁ Κώχ κι' ὁ Παπακλήσης;
«θέλεις δὲν θέλεις, γάιδαρε, μὲ τὸ στανεῖθ θὰ ζήσεις».
Ἦ νόσος ἢ ποιητικὴ θὰ λείψῃ, Περικλέτο,
μηδὲ τραγουδιὰ θλιβερὰ θὰ παῖξῃ τὸ γαργατέτο,
μηδὲ θὰ ἔχῃς χρώματα ὄχρας εὐαισθησίας
ὡς ἀνθρώπος ρομαντικὸς μ' ἐξάψεις φαντασίας,
μηδὲ θὰ βήχῃς παντελῶς καὶ θὰ στηθοπονῆς,
μηδὲ Τραβιάτος, Περικλῆ, κοτὲ σου θὰ γενῆς,
μηδὲ τοῦ κάμπου συμπαθὲς θὰ φαίνεται λουλοῦδι,
μηδὲ κι' ἐμένα θὰ χωρῆ τὸ φράκο τοῦ Σκουλοῦδι,
μηδὲ κι' ἐμένα τοῦ Παχῶ δὲν θὰ χωροῦν τὰ ρουχὰ,
κι' ἢ Σπετασαρίας θὰ κλειστοῦν τοῦ Κρίνου καὶ Βαρούχα.
Π. Σὲ τί καρπούς ἐφθάσαμε, βρε Φασουλῆ, ἀλήθεια
μ' αὐτὰ τὰ κίτρινα ὕγρα καὶ τὰλλα κολοκύθια.
Φ. Κι' ἀκόμη ποῦσα, Περικλῆ...
Π. Βρέ κι' ἄλλα θὰ 'βρεθοῦν;
Φ. Θὰ 'δῃς καθὼς τὸν Λάζαρο κολλοῦς ν' ἀναστηθοῦν...
μορὲ θὰ γίνουν πράγματα παντοῦ καὶ 'στὴν Ἑλλάδα!..
ὅπως ἔχει τὴν σφῆρα, κατάνε, ἢ ἀχλάδα.

Π. Μωρέ άμάν!...

Φ. Αθάνατοι θά ξεφουτρώσουν όλοι, δέν θά μάς κόβη τόν σπαθί, δέν θά μάς πιάνη βόλι. Θά περπατήσ ημέριμος χωρίς παλμούς και τρούιους, άν δέ ζητήσ τόν θάνατον τών Άθηνών τουσ δούλους και κάποια σφαίρα ξεφανα τράγωσ σου σφυρίξη, καθώς και τόρα κατά γής νεκρόν δέν θά σέ ρίξη.

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θάλλθθ καιρός άκόμα, που τόν 'δικό μου μίγουλο θά πάρη ρόδου χρώμα, που ξεφανα θά βλέπωμε με νεράτα και με κάλλη τόν σεβντολή Αθηνικό, τόν στρατηγό τόν Ράλλη.

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θάλλθθ, μωρέ, καιρός, που θά προβάλλη Μαυρουδής και Σγούτας άνθροός. Π. Άλήθεια, βρε, τί γίνεται ό Σγούτας κ' η παρέα; θά σου χροίση γήκεδον εκεί 'στόν Φαληρέα;

Φ. Προς τόν παρόν τί σκέπτεται καλά καλά δέν ξερω, όμως έλπίζω, Περικλή, πως θά τόν καταφέρω. Έν τούτοις τί έλλογαμε;

Π. Περι άθανασίας.

Φ. Λοιπόν δέν πρέπει να θαρρής αυτά ως όπτασίας. Άσπρα μαλλί δέν θά κυττάς, τόν μέλλον έτα γράφει, ούτε Πετράκης, και Ψιακή, ούτ' άλλος θά τά βάρη, δέν θά παθαίνης τίποτε με δούσιν κ' άν τσακάνωσαι, θά πέφτης γέρος, Περικλή, και νέος θά σηκάνωσαι, ό νεκροθάπται θά μεθούσ χωρίς ν' άνοιχουν λάκκο, μηδ θά ψάη τότε πιά κανένας σάν τόν Διάκο: «για όδς καρδ που 'διέλεξ ό Χάρος να με πάρη τόρα πα' άνθίσουν τά κλαριά και βγαί' η γή χορτάει».

Π. Μίλα καλά...

Φ. Τι να 'μιλώ... θεός κρυπτός καλεί...

χωρίς μικράν βοήθειαν του Μεσιτοφελή θά γίνης Φάουστ ξεφανα του τρέχοντος καιρού με άλλος άπερίγραπτον Σταφικό τρυφερού, λαχταριστός, άμοιστακος, χωρίς μιά φαρβορίτα, δέν θά σου λείπη τίποτα παρά η Μαγαρίτα.

Π. Βρε τί μου λές;

Φ. Τι να σου 'πώ... παραπολλά προβλέω, κ' ως φίλος σου κ' ως άδελφός εις τούτο σέ προτρέπω, άμέσως από σήμερα να πής να σκοταθής, προτού μιά 'μέρα, Περικλή, άθάνατος βροθής, προτού 'στό Κοινοβούλιον άρχιση κ' ό άγων κ' άκούσης την έξέλεγειν των νέων έκλογών, προτού πολλάν ν' άκουσθούσ έν θύνα; και όργάνοις, κ' ό ξάδερφος του Θεοδωράθ, ό άλλος Δεληγιάννης, σοφίας Κορνιθιακής άπάντοτα στανί, καθίσση χειροπόδαρα δαμένον 'στό σκαμί

τόν πρό μικρού Προθουκουργόν και τύραννον του τόπου και σηκωθούσ τρεις ψιθαμαίς η τήρες του άνθρώπου. Ναι, άδελφέ μου Περικλή, σκοτώσου να σωθής, αυτό και κάθε φρόνιμος ές κάμη παρευθής.

Εις όσα σου ώμίλησα ποδός μην άπιστήσης, και μην πιστεύης πως ποτ' 'στό μέλλον θ' άρρωστήσης.

Κ' έγω, μωρέ, φρι φρι γυρεύω ν' άρρωστήσω και θέλω να κυρλογω και άπ' εμπρός κ' όπισω, άλλ' ούτε κολικόπονος τοδλάχιστον με πιάνει κ' ούτ' ένας κάν δέν βροίκεται γιατρός να με πεθάνη.

Σ' όλα τά βότανα της γής, που 'ξέρεις και δέν 'ξέρεις, την θεραπειάν καθενός νοσήματος θά ειγής, άκόμη και τών Βορρηών τά μαζα δηλητήρια άπ' όλους άναγαρ ποντα ως φάρμακα σωτήρια, και κάθε λόγος γιατρού ζωής θά είναι κήρυγμα και άπροντου κελάδμμα της άνεκτας τού σφύριγμα. Ναι, άδελφέ μου Περικλή, σκοτώσου να γλυτώσης, και μην κυττάς γύρω σου μετ' άπαθείας τόσης. Δέκα φορεάς άλλοιμονον 'στόν άθρωκον έκεινον, όπου άργά μετανοή' στην γή αυτην τών θρηών και τού ξερο που έπειτα 'στόν τόπο τού κτυπώ...

Π. Πλήν δυατυχία κ' εις αυτόν όπου δέν σιωπά, γιατί συχνά 'στη ραχή του δουλεία τού στυλίου, κ' ης όρες καμπίσας ματουσιζαίς όπισω σου, σαλιάρη.

Και άλλίγας ποιημάτις, μ' άλλους λόγους άγγελίας.

'Η τής Έπαναστάσεως σπουδαία 'Ιστορία με μάχας των 'Ηρώων μας και τρόπαια μυρία θά πωληθώσ την αυριον εις ένα κ' άλλον δρόμον και τρέξετε να πάρετε τόν πώθων της τού τόμου, που έχει τού ξεφύλλον εικονογραφημένον κ' άλλα πολλά περιόρα κ' αντίετα έπιάνων. Ούτ' ήτο ν' όμας φέρωμεν εις γνώσιν των κυρών πως των Έσημεριδων μας τού μέγα Πρακτορείου την 'Ιστορίαν έβγαλε κ' έκεινο την πολεία, μία κ' έξήντα μοναχά... δέν είναι και πολύ...

Πώ! πώ! 'Ημεροδείκεται εις τού Κωνσταντινίδη εις σχήματα ποιημά και εις μυρία είδη. Πώ! πώ! 'Ημεροδείκεται και στήνινα ση θέλει, μπορείς και μονομαίειδς άκόμη να τούς στέλλης. Τί όμορφοι έλίθησε και τί χαρτωμένοι... έμπρός! κ' ό κυρ' Άντίστη άποραστάς προσημέναι.

'Ο Ρωμός γνωστόν σās κάνω—πός'στό σπήϊ μου άνέβη, 'στην Νεάπολιν άπό να, — κ' από τούδε συνορεύει με βενδοουχίον Ξυδη, — από 'στό λάδι, τρεις 'στό Ξυδι,

με Χημιστον, με μιά μάνδρα, — με μεγαλ' οικοδομή και μιά χίμα δίχως άνδρα, — ποτάν άλλοτε μαμψ

Έκ του Τυκογραφείου «Κορίνθς» της καλής, — όδός του Προαστείου, κονιορτός πολός.